

zák.) vniknutí pyje pachatelovy do pohlavního ústrojí ženy; stačí jakýkoliv čin, směřující k provedení soulože, i dotýkání se zevních rodidel pyjí za účelem vniknutí do nich.

(Rozh. ze dne 3. září 1931, Zm II 471/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Olomouci ze dne 23. října 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 127 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku zmatečnost podle § 281 čís. 6 tr. ř. z důvodu, že porotcům nebyla dána eventuální otázka na pokus násilného smilstva podle §§ 8, 127 tr. zák., ač prý bylo obžalovaným tvrzeno, že soulož nebyla jím ani započata, ani dokonána. Výtka jest lichá. Zločin násilného smilstva jest v případech § 127 tr. zák. dokonán již předsevzetím soulože. Nevyžaduje se, jakž tomu v případech § 125 tr. zák., podle stálé judikatury zrušovacího soudu ani vniknutí pyje pachatelovy do pohlavního ústroje ženy, jež jest pro stav bezbrannosti, bezvědomí nebo nedospělosti chráněna zvláštním ustanovením § 127 tr. zák.; stačí jakýkoliv čin, směřující k provedení soulože, tudíž i dotýkání se zevních rodidel pyjí za účelem vniknutí do nich, tím spíše pokus vpraviti ztopořený mužský úd strkáním ho mezi stydké pysky do pochvy ženy. Tak dalece postoupila však činnost stěžovatelova i podle vlastní jeho obhajoby. Udal, že, lehnuv si na K-ovou, vytáhl ztopořený úd, chtěje s ní souložit, a začal jí pohlavní úd strkati do přirození, do něhož se prý nedostal, ana K-ová špatně ležela, že se dostal svým údem do jejího přirození na kraj, že chtěl tam vniknouti, a že, když tam nemohl vniknouti, vstal, a v tom že přišla Růžena D-ová, dříve než se mohl do K-ové dostat; dále doznal dokonce, že měl pohlavní úd v přirození K-ové, ale k výtoku semene že nedošlo. I samou obhajobou stěžovatelovou byly tedy tvrzeny okolnosti, jež naplnily skutkovou podstatu dokonaného zločinu § 127 tr. zák., nikoliv jen pokusu tohoto zločinu podle §§ 8, 127 tr. zák. Ani obhajoba nemohla proto odůvodniti eventuální otázku, jejímž opomenutím nebylo porušeno ustanovení § 320 tr. ř., a nebyl přivoděn uplatňovaný zmatek § 344 čís. 6 tr. ř.

Čís. 4248.

I užívání jména (společníka) v označení podniku spadá po případě pod ustanovení § 29 odst. 1 zákona o nekalé soutěži, děje-li se způsobem, který je s to, by přivodil záměnu ve styku zákaznickém se jménem (firmou), užívaným jiným soutěžitelem.

Proti trestnímu zákazu § 29 odst. 1 zák. čís. 111/1927 není se prohrěšeno teprve, až k záměně vskutku došlo, nýbrž stačí způsobilost k záměně.

Podle § 5 zákona na ochranu známek není zápisem ochranné známky jiný omezen na právu označovati své zboží svým (občanským) jménem; cizího občanského jména nelze však nabýti smlouvou.

I když živnostenský podnik obžalovaného nese podle smlouvy občanské jméno jiného (Brunner), není po případě tento podnik (sýrárna) pokud se týče jeho majitel oprávněn používati onoho jména na svých výrobcích ve smyslu § 5 zák. čís. 19/1890.

(Rozh. ze dne 4. září 1931, Zm I 153/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 18. prosince 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zneužívání podnikových značek podle § 29 odst. 1 zákona proti nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. a přečinem zásahu do práva známkového podle § 23 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolávajíc se věcně důvodu zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) § 281 tr. ř., napadá zmateční stížnost předpoklad rozsudku o objektivní skutkové podstatě přečinu podle § 29 odst. 1 zákona o nekalé soutěži v její složce způsobilosti pozastaveného jednání přivoditi záměnu se statky chráněnými v této stati zákona. Povaze uplatňovaného hmotně-právního důvodu zmatečnosti vyhovují jen ty vývody zmateční stížnosti, v nichž se dovozuje, že ochrana podle zákona proti nekalé soutěži nemůže jíti tak daleko, by bylo znemožňováno někomu užívati jména; užívání jména svého nebo společníkova prý není nekalou soutěží. Obsahově spadá sem také, co stížnost uplatňuje formálně nepřipadně na jiném místě, kde praví, že použití jména není o sobě ještě vadným podle § 29 odst. 1 zák. proti nek. s., že je ke skutkové podstatě tohoto § nutno, by jména bylo použito tak, by byla možna záměna se jménem a s označením podniku soukromé obžalobkyně, že zákon nestihá používání jména, nýbrž způsob, jímž ho kdo v souvislosti používá. Tím si dala stížnost sama správnou odpověď na svou první výtku. Neboť rozsudek shledává objektivní vinu obžalovaného (ve směru oné způsobilosti) právě v tom, že a jak obžalovaný užíval jména Brunnerova — jež nebylo jménem obžalovaného, ani obchodně nebo živnostensky oprávněným označením jeho podniku — ve styku zákaznickém v obchodních tiskopisech. Z § 11 zákona proti nekalé soutěži, jehož je § 29 trestním rubem, a z § 36 téhož zákona plyne jasně, že v zákaznickém styku proti jménu, firmě nebo zvláštnímu označení podniku nebo závodu, užívaným již po právu jiným soutěžitelem, vskutku je právo na užívání jména, firmy nebo

zvláštního označení podniku obmezeno na takové způsoby užívání, jež nejsou s to, by přivodily záměnu, a že soutěžiteli může být dokonce vnučeno, aby i při svém jméně ve styku zákaznickém učinil změnu zabezpečující rozeznatelnost. Nehledíc tedy ani k tomu, že obžalovaný nepoužíval jména svého a že neměl firmu, nemůže se ani theoreticky dovolávat názoru, že užívání stejného jména nepřichází v počet s hlediska zákona proti nekalé soutěži. Řešení otázky, zda způsob, jak obžalovaný užíval jména a firmy »Sýrárna L. Brunnera, sklady a písárna v B.«, byl s to, by přivodil záměnu ve styku zákaznickém se jménem a s firmou, užívanými soukromou obžalobkyní, nemůže stížnost napadati hmotněprávním důvodem zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) § 281 tr. ř., pokud nevytýká, že nalézací soud, řeše onu otázku, nevycházel ze správných hledisek právních. Jeť dotýčný výrok nalézacího soudu výrokem skutkově zjišťovacím, a jsou proto vývody zmateční stížnosti, jimiž má být dolíčeno, že klamavost byla vyloučena, věcně uplatňováním neúplnosti rozsudku, jemuž se vytýká, že nedbal okolností ve stížnosti zdůrazňovaných. Ale i s tohoto stanoviska je stížnost bezdůvodna vzhledem ke správnému právnímu hledisku rozsudku, jenž, třebaže se blíže neobírá vším, co uvádí stížnost, praví, že se zákazník, jenž takový účet nebo tiskopis obdržel, mohl domnívati, že známá sýrárna Brunnerova má sklady a písárny v B. nebo také v B. Poněvadž proti trestnímu zákazu § 29 odst. 1 cit. zák. není se prohrěšeno teprve, až k záměně vskutku došlo, nýbrž stačí způsobilost k záměně (»je s to, by přivodil . . .«), neuplatňuje stížnost okolnosti s právního hlediska závažné, najmě ano jest i na tuto otázku vztahovati zjištění nalézacího soudu, jenž ve shodě s citovaným v rozsudku rozhodnutím ministerským pokládá za rozhodující slovo Brunner, pokud se týče jeho obměnu. Po právní stránce stížnost zastává názor, že pro otázku objektivní zaměnitelnosti jest zkoumati také, pro koho bylo určeno pozastavené označení: obchodní tiskopisy, o něž tu jde, nebyly prý určeny pro široké obecenstvo, nýbrž pro obchodníky, kteří se zabývají prodejem sýra. Názor ten o sobě nemůže být odmítnut jako nesprávný. Ale z rozsudku není patrné, že nalézací soud, třebaže o tom v důvodech blíže neuvažuje, vycházel z opačného názoru, najmě že předpokládal, že obchodní tiskopisy byly určeny pro drobné kupce. To přece již podle povahy věci (při tiskopisech, najmě při účtech a cenících) nemohl nalézací soud míti na mysli. Platí tedy ono jeho zjištění právě o obchodnících, pro něž byly ve styku zákaznickém určeny tiskopisy obžalovaného, a, nechce-li stížnost připustiti způsobilost k záměně ve styku s takovými zákazníky, popírá jen nepřipustně skutkové přesvědčení nalézacího soudu.

K § 23 zákona o ochraně známek: Zmateční stížnost vytýká rozsudku především zmatečnost z důvodu čís. 5 § 281 tr. ř. Zmatkem tím však není, že prý nebylo v rozsudku zjištěno, zda zboží, jež obžalovaný dával do oběhu, jest zbožím ve smyslu § 5 zákona o ochr. známek, pokud se týče, že rozsudek rozhodl, že zboží to není zbožím obžalovaného, protože ho nevyrábí. Vpravdě jde tu o námitku hmotněprávní a zmateční stížnost ji také jako takovou provádí na příslušném místě.

Výtka ta není oprávněna. Rozsudek se zabývá obranou obžalovaného, že podle § 5 zák. o ochr. zn. byl oprávněn užívat na svých výrobcích jména, pod nimiž obchod provozoval. Nálezací soud však jednak zaujímá stanovisko, že nešlo o vlastní výrobky obžalovaného, nýbrž vlastně jen o meziobchod, jednak, že obžalovaný neuváděl zboží do obchodu pod svým jménem (vlastním). Tento druhý důvod stačí vlastně sám o sobě k vyvrácení oné obrany obžalovaného. Neboť ustanovení § 5 zák. na ochr. zn., jež znamená obmezení zásadní výlučnosti práva tak zv. chránitele známky k jejímu užívání k označování zboží pro obchodní jeho oběh, dovoluje jiným osobám jen užívat svého jména, pokud se týče své firmy k označování svého zboží. Je zjištěno, že obžalovaný neměl firmu ve smyslu čl. 16 obch. zák., a že se jmenuje Jan V., nikoli L. Brunner. Zápisem ochranných známek soukromé obžalobkyně nebyl by tedy ovšem mohl být omezen na svém právu označovat své zboží tímto svým občanským jménem, ale jméno, jehož obžalovaný vskutku užíval při označování zboží, není občanským jménem obžalovaného, a nemohlo se jím státi ani smlouvou s L. Brunnerem, poněvadž takovým způsobem nelze nabýti občanského jména. Třebaže živnostenský podnik obžalovaného nesl podle smlouvy jméno Brunnerovo, nelze z toho dovozovati ani oprávnění samého živnostenského podniku k používání tohoto jména na jeho výrobcích ve smyslu § 5 zák. na ochr. zn., ano jest zjištěno, že se Leopold Brunner sám nikdy výroby ani prodeje sýra nesúčastnil, že si vše obstarával obžalovaný a že Leopold Brunner propůjčil právě jen své jméno k utvoření firmy k tomu účelu, by mezi kupujícími vznikl dojem, že, kupující sýr obžalovaného (nebo sýr tohoto podniku), kupují sýr soukromé obžalobkyně. Za těchto okolností šlo výhradně o podnik obžalovaného, zboží z něho do obchodu uváděné nebylo zbožím Brunnerovým, nýbrž zbožím obžalovaného, jemuž jako svému zboží byl obžalovaný oprávněn dáti jen své jméno; při jiném výkladu § 5 zák. by bylo lze zákonem zajištěnou ochranu známek snadno zmařiti. Schází-li tu proto již první z obou souřadných podmínek § 5 zák. o ochr. zn., a nemůže-li se tedy již z tohoto důvodu obžalovaný dovolávati ochrany této stati zákona, netřeba se blíže obíratí tím, jaký smysl a dosah jest přiřkládati zákonnému výrazu »své zboží«, zda jest tím rozuměti zejména také vlastní výrobky, a důsledně nesejde na tom, jak, pokud se týče na jakých průvodních podkladech byla nálezacím soudem řešena tato otázka. Je proto beze všeho významu otázka zcela zbytečně prováděného znaleckého důkazu. Nebude se tudíž ani zabýváno vývody zmateční stížnosti, pokud směřují k řešení řečené otázky vůbec a k důkazu znaleckému zvláště, nanejmeně ani vývody, zda byl správně pojat pojem sýrárny. Proto též odpadá jako bezpředmětné vyřízení důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 4 tr. ř. pro zamítnutí návrhu na výslech jiného znalce, jehož bylo třeba tím méně, an výslech znalce byl vůbec zbytečný.

Čís. 4249.

O »tvrzení« ve smyslu § 319 tr. ř. jde nejen, byly-li stav nebo skutečnost trestnost vylučující nebo rušící přímo (výslovným tvrzením)